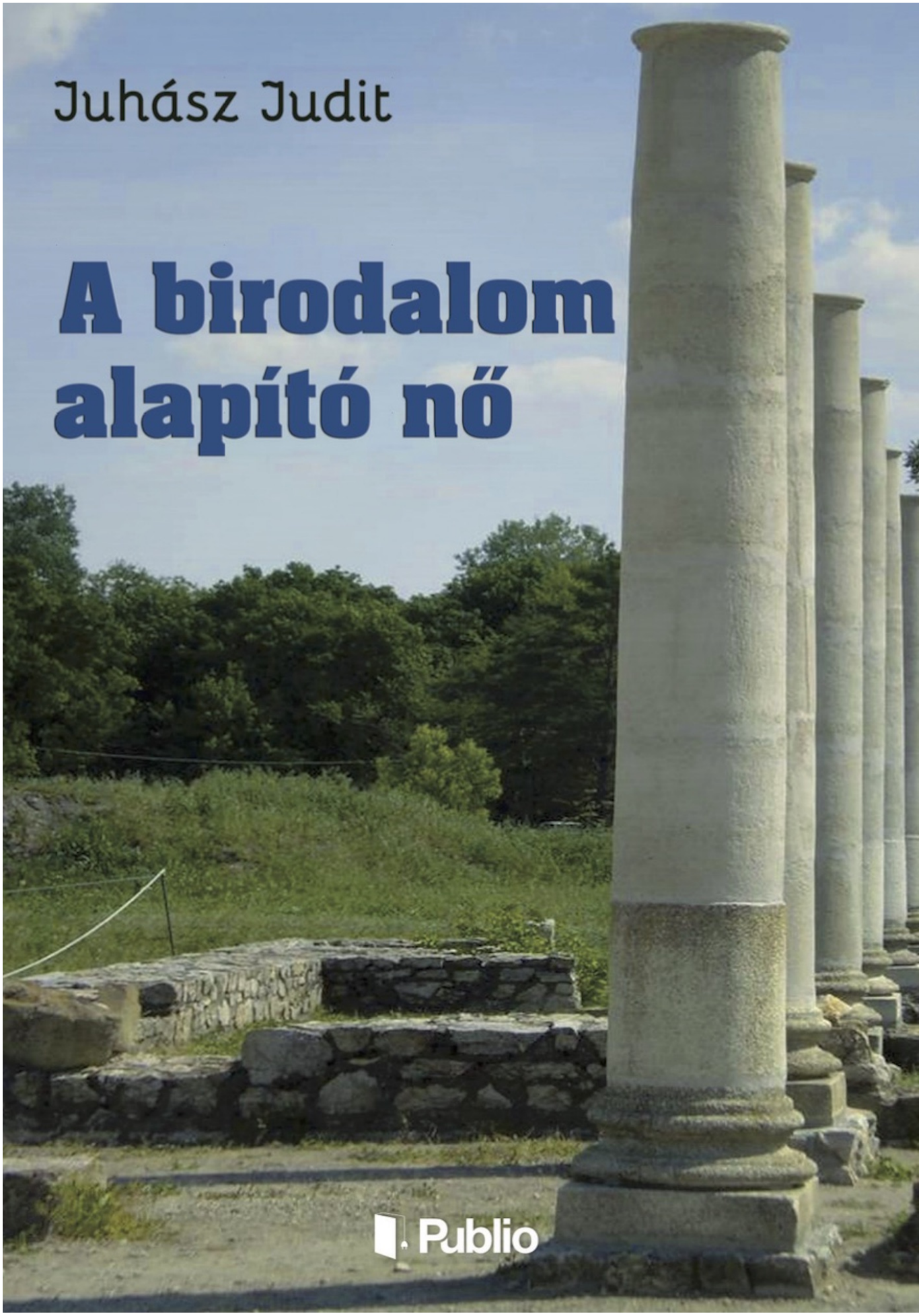

Juhász Judit

A birodalom alapító nő

Publio

A birodalom alapító nő

Juhász Judit

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

Lángok csaptak fel a várfalak között, parázslóan omlottak le a ház vörösen izzó gerendái. Róma az egyik feketére szenesedett falon állt. Fejét sisak védte, mellkasára erősített páncélján fénylettek a lángok árnyai, kezében véres kardot tartott. Arca verejtékezett, szíve lüktetett a harc hevétől. A távolban a küzdelem ordításaitól hangos mellvédeken látta feltűnni Demetrios izmos alakját, amint újból és újból visszataszítja a benyomuló ellenség egyes tagjait a mélybe.

Ekkor hatalmas dörrenés rázta meg a várost, és dór seregek özönlötték el az utcákat. A kaput berobbantották. Fényes, páncélos fegyveresek tucatja öldökölte a kimerült és csüggedt városvédőket. Rómának nem maradt választása.

- Vissza! – kiáltotta, és hangját a legtávolabbi bástyákon is meghallották. Fekete árnyakként indult a megmaradt számú ember. Mind azok felé a titkos ajtók felé siettek, amelyek kivezettek az égő pokolból. Csak Róma állt még mindig egy helyben. Várta Demetriost, aki csak nem akart feltűnni a menekülők között. Egy idős katona kapaszkodott fel mellé. Fején valamely dorong ütésétől behorpadt az oroszlánmintás sisak.

- Kérlek, Úrnőm! – nyújtotta felé a kezét – Jöjj! Nem maradhatsz itt. Demetrios már elindult.

Az asszony még felpillantott, szemével megkereste azt a helyet, ahol utoljára látta felbukkanni a férfit. De ott már csak a falon átmászó dórok tömegét látta. Könnyedén rugaszkodott el a több emelet magas falról. Mintha szárnyai lettek volna, szinte repülve ereszkedett a kénszagú levegőben, majd könnyűszerrel érkezett a kőlapos útra. Követte hű harcosát, és egy szobor mögötti járaton eltűntek a város alatti labirintusrendszerben.

Sötét, nedves boltívekkel áthidalt alagúton keresztül igyekeztek rejtekhelyükre. Előttük és mögöttük harcosok tömege sietett egy félhomályos pont felé. Földalatti hatalmas barlang tárult a szemük elé. A fehér sziklák között sötéten vibrált a sós víz, rajta indulásra készen hajók tucatja. A fedélzeten asszonyok és gyerekek várták a visszatérőket. Őket Róma és Demetrios már a harcok kezdete előtt levezényelte ide, hogy biztonságban legyenek. Mintha tudták volna, hogy nem marad más lehetőségük, mint a menekülés. Most sokakhoz szaladt ölelésre visszatért férjük, apjuk vagy fivérük. Volt, aki megcsonkítva fél kézzel, fél lábbal, és nem egy gyerek várta vissza hiába apját.

Róma tekintete is aggódva vándorolt a tömegen, mikor egy ismerős hang a nevét szólította.

- Róma! – hallotta a tömegből, és a katonák közül magas, sudár férfi lépett elő, kardjára támaszkodva. Több sebből vérzett, de még így is állva maradt, és még kissé meggörnyedve is jóval magasabb volt társainál.

- Demetrios! – kiáltotta az asszony, és boldog csókokkal borította el férjét, aki szabadon maradt karjával erősen szorította magához. Bár harcosok és vezérei voltak népüknek, mégsem vetette szemükre ezt a pár pillanatot senki.

A hátrahagyott őrszemek futva tértek vissza, hogy páran ráleltek az egyik titkos bejáratra, és bár nem könnyű a labirintusban eligazodni, hamar rájuk fognak találni.

- Előre! – adta ki a vezényszót Demetrios, és feleségére támaszkodva a vezérhajóra lépett. Evezők csapódtak a vízbe, és a bárkák megindultak kifelé a földalatti öbölből. Se fáklya, se lámpás nem égett rajtuk, kormányosaik mégis oly pontosan irányították őket, hogy egyik hajó sem akadt fenn még a legapróbb sziklán sem.

Kiérve az istenek ege alá, mindenki lélegzetvisszafojtva nézett hátra. A dombtetőn óriás máglyaként lángolt a város.

- Vége – suttogta Róma. – Vége a harcnak.

Demetrios mellette állt. Kezeit az asszony vállán nyugtatta. A tekintetek most rájuk szegeződtek, várták az újabb parancsot. Nem csak Demetrios, de maga Róma is jóval magasabb volt társainál, és a legtöbb férfinél is. A fiatalasszony karcsú, ámde izmos alakjával, vékony arcával, és nyílt tekintetével méltó párja volt az izmos, sötét hajú, sötét szemű Demetriosnak. Úgy mondták, mindketten azoknak a héroszoknak a leszármazottai, akik valaha nagy csatákat vívtak, akár egyedül is, akiknek szépsége és termete felülmúlta az egyszerű halandókét. Mesélték még, hogy a héroszok maguknak az isteneknek a leszármazottai voltak, és vérörökségként kapták ezeket a nemes tulajdonságokat. Tisztelték őket az emberek, és szeretettel tekintettek eme nagyszerű párra.